

Mysterie voor Mister H.

Marie Dielemans
Myriam Dielemans

Bij elk van zijn ontdekkingen, haalt Mister H., een eminent specialist in het onderzoek van de ruimte, de internationale krantenkoppen.

Hoewel de meeste lezers heel gefascineerd zijn door deze onbekende verre wereld, zijn de verklaringen van deze vreemd uitziende geleerde zo ingewikkeld dat ze slechts de titel van het artikel lezen en even kijken naar de verrassende foto's.

Vandaag stond er in de krant in grote vette letters te lezen :

« Deze vrijdag van 13 tot 13h13'13'' Greenwich tijd, zal een enorme meteoriet op onze planeet inslaan. Onmogelijk te voorspellen waar! »

Grote paniek brak uit onder de bevolking. Wat betekenden al deze nummers 13?

Ook Mister H. was nieuwsgierig. Hij was er onmiddellijk voor te vinden om die meteoriet uit het heelal te bestuderen.

Aangezien hij niet wist waar die zou terechtkomen, pakte hij snel 3 koffers: één voor de warme streken, één voor de heel koude streken en één voor het diepzeeduiken, in geval dat de meteoriet in zee zou belanden.

Daarna keerde hij vastberaden terug naar zijn reusachtige telescoop, zonder zich ervan bewust te zijn dat aan de andere kant van de wereld Mevrouw Sue hetzelfde artikel had gelezen. Zij was een heel bekende modeontwerpster in het land van de rijzende zon. Ambitieuze als ze was, maakte ze al volop plannen om de meteoriet te bemachtigen.

- Aan mij de glorie en de rijkdom!

Deze meteoriet moet mijn verzameling juwelen vervolledigen. Ik moet die hebben en ik zal die hebben! Herhaalde ze meerdere keren.

« Meteora » zal de naam zijn van mijn nieuwe verzameling !

Mevrouw Sue was ervan overtuigd dat haar schoonheid en geld haar het recht gaven al haar grillen te verwezenlijken.

Ze belde een geoloog op aan wie ze een grote som geld voorstelde om de meteoriet voor haar te kopen. Het antwoord dat ze daarop kreeg paste echter niet in haar opzet.

- U vergist zich van specialist, deze meteoriet komt van een andere planeet. Contacteer een kosmoloog (specialist van het heelal) !

Na enkele vruchteloze telefoontjes moest Mevrouw Sue de werkelijkheid onder ogen zien : deze meteoriet had een heel hoge wetenschappelijke waarde en ze was niet te koop.

Ze moest dus een andere manier vinden om de meteoriet te bemachtigen.

Geen enkele van alle detectives die ze daarvoor contacteerde, aanvaardde de taak.

Mevrouw Sue was razend. Ze werkte een nieuw plan uit en eiste de onmiddellijk aanwezigheid van haar verloofde.

Chi, die oh zo graag met Sue wou trouwen, onderbrak meteen zijn werkzaamheden.

- Schat, zei ze op een venijnig toontje. Heb je de kranten gelezen?
- Euh, ja . antwoordde hij verbouwereerd. Had hij zijn werk speciaal moeten stopzetten voor zo'n banale vraag?
- Als je me deze meteoriet brengt, beloof ik je een trouwring ingelegd met een stukje van dit kostbare gesteente.

De jongeman was als verdoofd. Sue wilde eindelijk met hem trouwen.

Maar Sue liet er geen gras over groeien :

- Je zult Mister H. moeten volgen. Zijn spoor zal je naar de meteoriet leiden. En als ik jouw was, dan zou ik meteen mijn biezen pakken.

Om te bewijzen dat ze de zaak heel ernstig nam, weigerde ze de afscheidskus van die arme stakker.

Chi wou kost wat kost de man van Sue worden en vertrok meteen met de loodzware opdracht op zijn schouders.

Op vrijdag de dertiende heerste overal op aarde een paniek van jewelste. Op de radio kon men de biologen horen :

« Observeer de dieren. Als zij vluchten, doe dan hetzelfde. Wees steeds alert voor kleine veranderingen! »

En zoals gevreesd verscheen er om 13h13'12'' een verblindend licht aan de hemel: de meteoriet bewoog zich razendsnel in de richting van de aarde.

Het fascinerende spektakel duurde slechts enkele seconden... en daarna niets meer...

- Het einde van de wereld is nabij ! schreeuwden sommigen.
- Waar is die rotsteen neergevallen ? panikeerden anderen.

Niemand wist het antwoord.

Ook Mister H. was heel opgewonden. Hij had zijn telescoop geen seconde verlaten. Hij kondigde aan op de radio:

- De Zuidpool heeft de meteoriet net als een magneet aangetrokken. De meteoriet is ergens neergestort op het ijs dat het Antarctische continent bedekt. Het is daar nu poolnacht, waardoor we niet kunnen op zoek gaan. We moeten wachten tot de zon binnen enkele weken terugkomt.

Chi was opgelucht omdat hij nu niet naar de barre koude moest vertrekken. Vastberaden belde hij Sue om te melden dat hij al snel terug thuis zou zijn. Sue, echter, wou geen haar wijken van haar snode plan en lachte Chi gemeen uit.

- Schat, je bent toch niet bang van de nacht ?

Ze gooide de telefoon dicht.

Met de staart tussen de benen deed Chi wat hem werd opgedragen. Hij volgde het spoor van Mister H.. Op een dag luisterde hij een telefoongesprek van Mister H. af, waarin hij hoorde zeggen: ... Antarctica... PEA... binnen 8 dagen...

Chi verstond niet alles, maar uit wat hij op het internet had gevonden, vermoedde hij dat PEA een soort hotel-laboratorium voor wetenschappers moest zijn. Hij had ook gevonden dat die «PEA of Princess Elisabeth Antarctica-basis», 4 maanden per jaar operationeel zou zijn, tijdens de periode van de middernachtzon.

Chi besloot meteen een kamer te reserveren in dit "exotische" hotel. Maar toen hij vaststelde dat er alleen wetenschappers verbleven, kreeg hij toch schrik.

- Ik moet werk zien te vinden op die basis, dacht hij. Dus nam hij een kijkje in de lijst van het personeel.

Jammer genoeg waren alle plaatsen al bezet. Maar niets kon Chi tegenhouden. Hij moest en zou het kostbare gesteente voor zijn geliefde bemachtigen.

Hij vond het adres van één van de mechanikers van de Princess Elisabeth-basis en volgde hem tot in een verlaten straatje. Daar velde hij de arme man met een pijnlijke judogreep.

- Geef mij je plaats in Antarctica, of ik breek je arm !

De mechaniker krijste het uit van de pijn en gaf angstig toe. Chi wierp hem een omslag vol met zwijggeld toe en stapte grijnzend weg.

Een tijd later arriveerden Chi en Mister H. samen in de PEA-basis, heel ver van de bewoonde wereld.

- Mister H. zal zijn geheimen niet voor zich kunnen houden, dacht Chi wanneer hij ontdekte dat hun kamers naast elkaar gelegen waren.

En van zodra hij de mogelijkheid zag, plaatste hij een microspion onder het bed van de geleerde.

De eerste week op de basis was echt lastig voor Chi. Met zijn werk als mechaniker moest hij lange periodes buiten doorbrengen. Hij had last van de bijtende kou en stijve spieren. Bovendien baarde het feit dat de meteoriet ondergesneeuwd en dus onvindbaar was hem ernstig zorgen.

- Ik ben het beu te wachten, ik ga er zelf naar op zoek.

Hij stal enkele stukken chocolade uit de voorraadkast en verstopte ze in zijn zakken.

- Elke nacht, wanneer iedereen slaapt (ook al zal de zon nog steeds schijnen), zal ik een sneeuwscooter gebruiken om alle plekken te doorzoeken waar Mister H. nog niet is geweest.

Gedurende enkele nachten in het onherbergzame landschap waren die stukken chocolade zijn enige troost en bron van warmte.

Mister H. ging daarentegen heel methodisch te werk. Geduldig zette hij zijn speurtocht naar de meteoriet beetje voor beetje verder.

Hij praatte met zoveel passie over de meteoriet dat eenieder die zijn verhaal aanhoorde - zijn collega's geologen, glaciologen, seismologen, meteorologen en biologen – enthousiast werden om Mister H. te helpen zoeken naar nog meer aanwijzingen in het ijs.

Ook de kok wou zijn steentje bijdragen en beloofde veel chocolade, zodat ze voor elke tocht voldoende energie zouden hebben en tegen de kou bestand zouden zijn.

De vrolijke stemming van de kok veranderde echter op slag, toen hij de halflege chocoladeverpakkingen in zijn voorraad terugvond.

- Wij zijn het niet geweest, protesteerden de wetenschappers. Zoiets zouden we nooit doen!

Verrast, maar ook heel nieuwsgierig vroegen ze zich af wie de chocoladedief wel kon zijn.

Na 13 dagen zoeken ontdekte Mister H. eindelijk een stuk meteoriet. Een klein stukje eigenlijk. Mister H. kwam al gauw tot de slotsom dat er nog heel wat werk aan de dijk zou zijn vooraleer ze alle stukken weer als een puzzel bij elkaar zouden kunnen leggen. Deze vaststelling ontmoedigde hem.

Chi, daarentegen, was dolgelukkig met de vondst. Kleine stukjes zou hij immers gemakkelijker kunnen verstoppen!

De volgende nacht zocht Chi heel nauwgezet op de plaats waar het eerste stukje was ontdekt. En jahoor, ook hij vond een stuk, maar véél groter dan dit van Mister H. De zonnestralen van de middernachtzon gaven de steen een magische schijn. Chi was gefascineerd. Hij wilde er absoluut nog meer vinden om aan Sue te schenken.

Maar daarvoor moest hij een plan bedenken om Mister H. te verhinderen nog meer meteorietstukjes te verzamelen.

- Ik zal de sneeuwscooter saboteren zodat hij ver weg van de basis motorpech krijgt...bedacht hij gemeen.

Hij kwam terug en zette zijn duivelse plan in actie.

Maar toevallig op die dag ontdekte een seismoloog een groot stuk meteoriet, bij het installeren van zijn apparatuur om aardschokken te meten.

Mister H., die ver buiten het station wachtte op een deponnagedienst voor zijn gesaboteerde scooter, werd per radio verwittigd.

- Die andere wetenschappers moeten ophouden met Mister H. te helpen ! dacht Chi woedend.

Stiekem saboteerde hij nu alle toestellen die mogelijk op een stuk meteoriet zouden stoten.

De wetenschappers van het PEA-station stonden voor een groot raadsel. Waarom gingen de apparaten één voor één stuk. Dit had toch niets met de meteoriet te maken ?!

Desondanks bleven ze gefascineerd meteorietstukken zoeken. En voor ze het echt beseften was de puzzel bijna helemaal af. Er mankeerden slechts enkele stukken...

Chi lachte in zijn vuistje. Hij wist heel goed dat hij die stukken had. Hij had ze zorgvuldig verstopt in de garage van de PEA-basis, waar niemand ze zou kunnen vinden.

Na vele dagen bleven de laatste stukken meteoriet nog steeds onvindbaar. De biologen die de kolonie sneeuwstormvogels bestudeerden, de meteorologen die dagelijks sondeerballonnen uitstuurden om de atmosfeer te bestuderen, de glaciologen, die het geheim van het klimaat in het ijs probeerden te ontrafelen, en alle andere wetenschappers schaarden zich rond Mister H.

- Het is een mysterie. Die stukken zijn in het niets verdwenen, merkte één van hen op.

De kok die net voorbijkwam voegde eraan toe:

- Het is net hetzelfde als mijn chocolade. Daar zijn ook vele stukken van verdwenen!

De idee dat de stukken meteoriet en de chocolade verdwenen waren, spookte nu rond in ieders hoofd.

Chi voelde zich niet op zijn gemak. Hij wilde de PEA-basis verlaten, vooraleer er bij iemand een belletje zou gaan rinkelen. Hij zou met het eerstvolgende vliegtuig vertrekken.

Hij diende zo vlug mogelijk zijn ontslag in met als excuus dat hij niet bestand was tegen de ijzige koude.

En jahoor, Chi had geluk. Door de grillige weersomstandigheden arriveerde het bevoorradingsvliegtuig vroeger dan voorzien, waardoor Chi heel snel kon vertrekken. Door het vensterraampje zag hij pinguïns die vrolijk op het ijs van een ijsberg gleden. Hij sloot zijn ogen en mijmerde over de ring die hij Sue binnenkort zou schenken. Zijn opdracht was eindelijk volbracht.

Op de PEA basis werden ondertussen, bij het opruimen, lege chocolade verpakkingen gevonden onder het bed nummer 13, het bed van Chi. In zijn haast was hij deze glad vergeten.

- Chi was de dief ! riep de kok overal rond. Waarom had hij het niet vroeger opgemerkt!

Opeens leek het plotse ontslag van Chi heel verdacht. De bemanning van de PEA-basis herinnerden zich dat Chi helemaal niet bereid was geweest om samen met hen te zoeken naar de stukjes meteoriet... en dat Chi steeds een vreemde blik in zijn ogen had wanneer er een nieuw kostbaar steentje was gevonden.

- Zou hij de meteorietendief zijn? Vroeg Mister H. zich af.

Iedereen stemde toe om Chi zo vlug mogelijk tegen te houden. Ze contacteerden onmiddellijk de luchthaven zodat Chi kon ingerekend worden wanneer zijn vliegtuig zou landen.

De douanebeambten ontdekten de stenen. Chi werd gearresteerd en aan zijn land uitgeleverd. Antarctica is immers een continent dat uitsluitend is voorbehouden voor de wetenschap, de exploitatie van haar rijkdommen is verboden.

Dit was dikke pech voor Chi. En wat nog erger was... Sue vond Chi door dit voorval een dikke nul en bazuinde overal smalend rond:

- Er is geen haar op mijn hoofd die er ooit aan dacht om met Chi te trouwen. Stel je voor: Mijnheer en Mevrouw Sue-Chi...hoe belachelijk!

Chi bleef verbitterd in zijn cel achter.

Om de goede afloop te vieren bakte de kok van de PEA basis een heerlijk chocoladedessert.

Voor Mister H. bleef er nog steeds één raadsel onopgelost.

- Mystrie, het is een waar mysterie, mompelde hij voortdurend. Als we alle stukken meteoriet bij elkaar tellen, komen we op een totaal van 13. Hetzelfde cijfer komt voortdurend terug. Het is een echt mysterie !

D/2008/M.Dielemans, éditeur.

INTERNATIONAL
POLAR FOUNDATION